

K bakalářské práci Nhung Dang: Dialog tanečnice a herečky

Nhung se ve své práci pokouší reflektovat, co se stalo, když přešla z profesionální komerční taneční scény na naši katedru, a jak ji zkušenost se studiem herečkových disciplín ovlivnila obecně. Totiž vlastně konkrétně, neboť to je velkou devízou práce Nhung, že se odkazuje ke konkrétním situacím, předmětům, zkušenostem a podrobuje je reflexi. Dopouští se tak nejenom velmi upřímné *sebereflexe*, ale i pokusu o jakousi analýzu a komparaci různých přístupů. Vzhledem k tomu, že zpětně pojmenovává, v čem pro ni bylo studium na naší katedře v kontextu její zahraniční zkušenosti přínosné, jedná se o srovnání velmi cenné.

Snad by se dalo říct, že předmětem práce Nhung je specifický prostor a jeho propustnost, resp. možnosti jeho propustnosti, mezi dvěma odlišnými, i když příbuznými, disciplínami: taneční a herečkou. Ba, co víc, mezi profesionálním komerčním přístupem k umění a psychosomatickým pojetím studia na KATaP. To je moc zajímavý prostor a k jeho otevření mohlo dojít, protože sama autorka byla schopná se otevřít.

Nhung věnuje velkou část své systematicky pojaté práce reflexi své zahraniční zkušenosti. Nespokojí se jen s povrchním popisem nebo shrnutím. Naopak, je schopná dávat věci do souvislostí, reflektovat odlišný kontext a pojmenovat, v čem je jaký předmět nebo metoda, odlišný a pro ni přínosný. Zkušenost nabytou na naší katedře konfrontuje se zkušeností ze zahraniční stáže na Rose Bruford College a posléze i v profesionálních souborech na londýnské divadelní scéně. Ohlíží se zpět, analyzuje, ale dochází k syntéze, jak později zjišťujeme v kapitole *Rady sobě*. Svědectví Nhung z její stáže je poutavé i díky popisu cvičení, kterými prošla, některé jsou velmi odlišné od přístupu, který se pěstuje na naší katedře, ale jindy jsou si mnohá hodně podobná a odlišují se jen pojmenováním nebo kontextem, do něhož jsou zasazeny. I to je zajímavý bod, který nám Nhung nabízí, pokud jde o její srovnání naší katedry v zahraničním kontextu.

Nhung svoji práci zamýšlí jako „vlídnou podporu“ pro všechny tanečníky, kteří se ocitnou v podobné situaci jako ona a také v *Úvodu* slibuje, že čtenář na konci práce najde pár rad, které by Nhung udělila sama sobě, resp. své mladší Já. Nhung se přiznává k všelijakým momentům, které sama považovala za nezvary (při studiu na katedře, která snad nemůže být odlišnější od výchovy založené na okamžitých vynikajících výsledcích, bezduchém memorování informací, ať už v českém školském systému nebo v prostředí tradiční vietnamské rodiny). Díky její otevřenosti můžeme v práci sledovat proces určitého zrání – osobnostního, uměleckého i pedagogického. V několika případech její závěry inspirují nové otázky a všimá si toho sama autorka. Nhung se ke čtenáři obrací přímo, žádá jej o shovívavost a o spolupráci při čtení textu a myslí na něj i v průběhu celé práce, usnadňuje orientaci v textu krátkými úvody do kapitol a podkapitol.

Nhung mi vůbec první text poslala loni na konci srpna, od té doby prošly její úvahy podstatnou proměnou. Od ambiciózního projektu, který sledoval spíše trajektorii od sebe ven, se Nhung obrátila k sobě a předkládá nám... sice opět poněkud ambiciózní projekt, alespoň co do počtu stran, ale s tím rozdílem, že poctivě pohlíží na svoji zkušenost s mnohem větší laskavostí a odstupem. Ta krystalizuje v již zmíněné kapitole, ve které udílí pár rad sama sobě. Cenné je, že svou zkušenost je schopna pojmenovat, komentovat a komunikovat.

Nhung se nebála se původní text významně přepracovat, v diskuzi si byla schopná vybrat ty cesty, které pro ni samotnou byly důležité nebo zajímavé, nelpěla na svých závěrech. Naopak, uvědomovala si, že proces hledání je pro ni důležitější než výsledek. Jestli v něčem vidím zralost, pak je to právě v proměně jejího vnímání sebe samé. Práce Nhung splňuje formální požadavky pro bakalářskou práci a já ji ráda doporučuji k obhajobě.

Doporučená známka: B

Michaela Raisová, v Praze dne 30. září 2019